ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ

ກົດໝາຍ
ວ່າດ້ວຍການປະກັນໄພ

ພາກທີ I
ຫຼັກການລວມ

ມາດຕາ 1. ໜ້າທີ່ຂອງກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການປະກັນໄພ

ກົດໝາຍ ວ່າດ້ວຍການປະກັນໄພ ມີໜ້າທີ່ຊຸກຍູ້ ແລະ ປົກປັກຮັກສາພື້ນຖານ ເສດຖະກິດສັງຄົມຂອງ ສານທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ, ດັດສົມສາຍພົວພັນທາງດ້ານປະກັນໄພ, ຮັບປະກັນການປະຕິບັດສິດ ແລະ ພັນທະບະຫ່ວາງວິສາຫະກິດ ທີ່ດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ ກັບບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນ ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ, ຍົກສູງຄວາມຮັບຜິດຊອບ ຂອງວິສາຫະກິດທີ່ດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ ໃນການປະຕິບັດກົດໝາຍຂອງລັດ ແລະ ຮັບປະກັນການກວດກາແຫ່ງລັດ ຕໍ່ການດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ.

ມາດຕາ 2. ການດຳເນີນການປະກັນໄພ

ການດຳເນີນການປະກັນໄພ ແມ່ນສັນຍາຊຶ່ງຝ່າຍໜຶ່ງເອີ້ນວ່າ " ຜູ້ເຊັນເອົາການປະກັນໄພ"ມີຄວາມຍິນດີຈ່າຍຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພ ເພື່ອຈຸດປະສົງຈະໄດ້ຮັບການທົດແທນຄ່າເສັຽຫາຍສຳລັບຕົນເອງ ຫລື ບຸກຄົນທີ່ສາມໃນເມື່ອໄພທີ່ສ່ຽງນັ້ນຫາກໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ອີກຝ່າຍໜຶ່ງເອີ້ນວ່າ " ຜູ້ປະກັນໄພ " ຊຶ່ງຮັບປະກັນການສ່ຽງໄພດ້ວຍການທົດແທນຄືນ.

ມາດຕາ 3. ຜູ້ທີ່ພົວພັນໃນສັນຍາປະກັນໄພ

ຜູ້ທີ່ພົວພັນໃນສັນຍາປະກັນໄພມີ: ຜູ້ປະກັນໄພ, ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ຫລື ຜູ້ເຊັນເອົາການປະກັນໄພ ແລະ ຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ.

ຜູ້ປະກັນໄພ ແມ່ນວິສາຫະກິດ ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກລັດ ໃຫ້ດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ.

ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຄ້ຳປະກັນກ່ຽວກັບຊີວິດ ຫລື ຊັບສິນບັດຈາກວິສາຫະກິດປະກັນໄພ.

ຜູ້ເຊັນເອົາການປະກັນໄພ ແມ່ນຜູ້ອອກຫນ້າເຊັນສັນຍາປະກັນໄພ ຊຶ່ງຕົກລົງຈ່າຍຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພ ທີ່ແນໃສ່ຄ້ຳປະກັນຊີວິດ ຫລືຊັບສິນບັດຂອງຕົນເອງ (ໃນກໍລະນີນີ້ ແມ່ນຜູ້ດຽວກັນກັບຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ) ຫລື ຂອງບຸກຄົນທີ່ສາມ.

ຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບສິນປະກັນໄພ ຫລື ສິນທົດແທນປະກັນໄພ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນສັນຍາປະກັນໄພເມື່ອການເສັຽຫາຍຫາກໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

ມາດຕາ 4. ຂອບເຂດການປະຕິບັດກົດຫມາຍວ່າດ້ວຍການປະໄພ

ກົດຫມາຍ ວ່າດ້ວຍການປະກັນໄພສະບັບນີ້ ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ຕໍ່ບັນດາ ວິສາຫະກິດປະກັນໄພດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ທີ່ເຮັດສັນຍາຜູກພັນ ຊຶ່ງການປະຕິບັດສັນຍານັ້ນ ຂຶ້ນກັບລະຍະຊີວິດຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ;

2. ວິສາຫະກິດປະກັນໄພທຸກຂະແຫນງ ທີ່ໄດ້ເກັບຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພ ແລະ ຮັບປະກັນການຈ່າຍ ສິນທົດແທນປະກັນໄພ ໃນກໍລະນີໄພທີ່ສ່ຽງນັ້ນຫາກໄດ້ເກີດຂຶ້ນ;

3. ວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ທີ່ລະດົມການສະສົມທຶນດ້ວຍການເຮັດສັນຍາຜູກໂດຍສະເພາະ.

ມາດຕາ 5. ຮູບແບບຂອງບໍລິສັດປະກັນໄພ

ວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ແມ່ນນິຕິບຸກຄົນທີ່ດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ ຫຼື ລະດົມການສະສົມທຶນ.

ມີແຕ່ວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ໃນຮູບແບບບໍລິສັດຫຸ້ນສ່ວນ, ສາຂາບໍລິສັດປະກັນໄພຕ່າງປະເທດເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງມີສິດດຳເນີນທຸລະກິດ ທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕາ 4 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ວິສາຫະກິດທີ່ກ່າວໄວ້ໃນຂໍ້ 2 ມາດຕາ 4 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ກໍຈະບໍ່ມີສິດດຳເນີນທຸລະກິດຕາມທີ່ກ່າວໄວ້ໃນຂໍ້ 1 ແລະ ຂໍ້ 3 ມາດຕາ 4 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ເວັ້ນເສັຍແຕ່ຫາກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກອົງການທີ່ມີສິດອຳນາດຂອງລັດ.

ມາດຕາ 6 ການຈັດປະເພດປະກັນໄພ

ການເຄື່ອນໄຫວປະກັນໄພໄດ້ຈັດແບ່ງເປັນປະເພດດັ່ງນີ້:

1. ການປະກັນໄພກ່ຽວກັບຊັບສິນບັດ; ການປະກັນໄພກ່ຽວກັບຊັບສິນບັດ ແມ່ນການປະກັນໄພກ່ຽວກັບການເສັຍຫາຍຊັບສິນບັດທີ່ເກີດຂຶ້ນ ໃນການຜະລິດ, ທຸລະກິດ ແລະ ໃນຊີວິດເຊັ່ນ : ໄຟໄຫມ້ໂຮງງານ, ໄຟໄຫມ້ເຮືອນ,ຄົນລັກສິ່ງຂອງ ແລະ ອື່ນໆ ຊຶ່ງຜູ້ປະກັນໄພຕ້ອງໄດ້ທົດແທນໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ.

2. ການປະກັນໄພຄວາມຮັບຜິດຊອບທາງແພ່ງ;

ການປະກັນໄພຄວາມຮັບຜິດຊອບທາງແພ່ງ ແມ່ນການປະກັນໄພກ່ຽວກັບການໃຊ້ຄ່າເສັຍຫາຍທາງແພ່ງ ຊຶ່ງຜູ້ປະກັນໄພຕ້ອງໃຊ້ແທນ ຫຼື ໃຊ້ຕາງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ.

3. ການປະກັນໄພ ຕົວບຸກຄົນ ແລະ ລະດົມການສະສົມທຶນ;

ການປະກັນໄພຕົວບຸກຄົນ ແລະ ລະດົມການສະສົມທຶນແມ່ນການປະກັນໄພ ທີ່ແນໃສ່ທົດແທນຄ່າເສັຍຫາຍ ໃນກໍລະນີເສັຍຊີວິດ ຫຼື ເສັຍສຸຂະພາບ ແລະ ໄດ້ຮັບສິນປະກັນໄພໃນກໍລະນີທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ເສັຍຊີວິດຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນໃບປະກັນໄພ.

ພາກທີ II
ການອະນຸຍາດໃຫ້ດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ
ແລະ ການກວດກາແຫ່ງລັດ

ໝວດທີ 1
ການອະນຸຍາດໃຫ້ດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ

ມາດຕາ 7. ຄຳຮ້ອງຂໍດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ

ບຸກຄົນ ຫຼື ນິຕິບຸກຄົນ ທີ່ຮ້ອງຂໍດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພນັ້ນ ຕ້ອງປະກັບເອກະສານຄົບຖ້ວນຕາມດຳລັດຂອງສະພາລັດຖະມົນຕີທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້.

ຄຳຮ້ອງຂໍດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພນັ້ນ ຕ້ອງຍື່ນຕໍ່ລັດຖະມົນຕີກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນ. ລັດຖະມົນຕີກະຊວງ ເສດຖະກິດແຜນການ ແລະການເງິນ ຕ້ອງພິຈາລະນາຄຳຮ້ອງຂໍ ແລະ ຕົກລົງພາຍໃນກຳນົດສາມເດືອນ ນັບແຕ່ມື້ໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງຂໍເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 8. ອົງການທີ່ມີສິດອະນຸຍາດໃຫ້ດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ

ບຸກຄົນ ຫຼື ນິຕິບຸກຄົນ ທີ່ມີຈຸດປະສົງຢາກດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕາ 4 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ຈະເລີ່ມດຳເນີນກິດຈະການ ຂອງຕົນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກລັດຖະມົນຕີກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນເສັຍກ່ອນ.

ລັດຖະມົນຕີກະຊວງ ເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນມີສິດຕົກລົງອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ຮ້ອງຂໍດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພຂະແໜງໜຶ່ງ ຫຼື ຫຼາຍຂະແໜງກໍໄດ້. ວິສາຫະກິດປະກັນໄພມີສິດດຳເນີນແຕ່ກິດຈະການສະເພາະ ຂະແໜງທີ່ຕົນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດເທົ່ານັ້ນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ມີຄວາມຈຳເປັນຍ້ອນສະພາບການ ຂອງຕະຫລາດປະກັນໄພ ລັດຖະມົນຕີກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນ ມີສິດຈຳກັດ ຫຼື ໂຈະການອອກໃບອະນຸຍາດເພີ່ມເຕີມໃນການດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ ຂະແໜງໃດໜຶ່ງ ຫລື ຫລາຍຂະແໜງ ຫລື ທຸກຂະແໜງກໍໄດ້.

ການອອກໃບອະນຸຍາດ, ການປ່ຽນແປງ, ການຈຳກັດ, ການໂຈະ ຫລື ການຖອນໃບອະນຸຍາດໃຫ້ດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພນັ້ນ ຕ້ອງເຮັດເປັນຄຳຕົກລົງ ຂອງລັດຖະມົນຕີ ກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນ.

ໝວດທີ 2
ການກວດກາແຫ່ງລັດ

ມາດຕາ 9. ຈຸດປະສົງຂອງການກວດກາແຫ່ງລັດ

ການດຳເນີນການກວດກາແຫ່ງລັດ ຕໍ່ວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ແມ່ນແນໃສ່ປົກປັກຮັກສາຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ຫລື ຜູ້ເຊັ່ນເອົາການປະກັນໄພ ແລະ ຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຕ່າງໆ ຈາກສັນຍາປະກັນໄພ ແລະ ການລະດົມການສະສົມທຶນ.

ມາດຕາ 10. ການແຈ້ງ ແລະ ການກວດກາເອກະສານ

ກ່ອນຈະນຳໃຊ້ເອກະສານກ່ຽວກັບເງື່ອນໄຂທົ່ວໄປຂອງໃບປະກັນໄພ ຫລື ຂໍ້ສະເໜີ, ໃບສະເໜີຂໍເອົາການປະກັນໄພ, ໃບໂຄສະນາ ແລະ ແບບພິມຕ່າງໆ ທີ່ຈະນຳອອກແຈກຢາຍ ຫລື ເຜີຍແຜ່ຕໍ່ມວນຊົນ ຫລື ມອບໃຫ້ຜູ້ຖືສັນຍາປະກັນໄພ ຫລື ສະມາຊິກຂອງຕົນນັ້ນ ວິສາຫະກິດປະກັນໄພທຸກຂະແໜງຕ້ອງນຳສະເໜີເອກະສານດັ່ງກ່າວໃຫ້ລັດຖະມົນຕີກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນອະນຸຍາດເສຍກ່ອນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ມີການປ່ຽນແປງ ຫລື ດັດແກ້ກົດລະບຽບ, ວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ທຸກຂະແໜງຕ້ອງແຈ້ງ ໃຫ້ລັດຖະມົນຕີກະຊວງເສດກະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນ ຊາບພາຍໃນກຳນົດສິບຫ້າວັນ ນັບແຕ່ມື້ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ຂອງວິສາຫະກິດໄດ້ລົງຄະແນນສຽງຮັບຮອງເອົາເປັນຕົ້ນໄປ.

ວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ທຸກຂະແໜງຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ລັດຖະມົນຕີກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນຊາບກ່ຽວກັບພື້ນຖານຄິດໄລ່ ແລະ ອັດຕາຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພທີ່ຕົນໄດ້ສະເໜີປະຕິບັດ.

ໃນກໍລະນີທີ່ວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ຫາກໄດ້ຕົກລົງປ່ຽນແປງຢ່າງໃດຢ່າງໜຶ່ງ ກ່ຽວກັບຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພ, ບັນດາເງື່ອນໄຂຂອງສັນຍາ, ການຈັດຕັ້ງວິຊາຊີບ, ການແກ່ງແຍ່ງ ຫລື ການຄຸ້ມຄອງທາງດ້ານການເງິນແລ້ວ ຜູ້ອຳນວຍການວິສາຫະກິດ ຕ້ອງແຈ້ງຄຳຕົກລົງນັ້ນໃຫ້ລັດຖະມົນຕີກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນຊາບກ່ອນຈະນຳອອກປະຕິບັດ.

ລັດຖະມົນຕີກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ-ການເງິນ ມີສິດທວງໃຫ້ດັດແປງອັດຕາຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພ, ທຸກເອກະສານ ທີ່ຈະນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ ຫລື ລະດົມການສະສົມທຶນຈາກມວນຊົນ ນັບທັງຂ່າວສານ ທີ່ຈະນຳໄປເຜີຍແຜ່.

ມາດຕາ 11. ພະນັກງານກວດກາ

ພະນັກງານກວດກາ ແມ່ນພະນັກງານທີ່ໄດ້ທຳການປະຕິຍານຕົວ ແລະ ຖືກບັນຈຸເຂົ້າຮັບຫນ້າທີ່ຕາມເງື່ອນໄຂ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ຢູ່ໃນຄຳຕົກລົງສະເພາະຂອງລັດຖະມົນຕີກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນ ແລະ ໄດ້ຮັບການ ມອບຫມາຍໃຫ້ຕິດຕາມຢ່າງເປັນປະຈຳ ຢູ່ວິສາຫະກິດປະກັນໄພ.

ພະນັກງານກວດກາ ມີສິດກວດກາກັບທີ່ໄດ້ທຸກເວລາ ແລະ ທຸກການເຄື່ອນໄຫວ ຂອງວິສາຫະກິດປະກັນໄພ, ພະນັກງານກວດກາ ຕ້ອງຮັກສາຄວາມລັບ ກ່ຽວກັບທຸລະກິດ ທີ່ຕົນໄດ້ຮູ້ໃນເວລາປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຂອງຕົນ.

ພະນັກງານກວດກາມີສິດກວດກາທຸກສະຫມຸດບັນຊີ, ປຶ້ມໃຫຍ່ບັນທຶກ, ສັນຍາ, ເອກະສານນຳສົ່ງ, ຈົດຫມາຍບັນທຶກ, ເອກະສານບັນຊີ ຫລື ເອກະສານອື່ນໆ ທີ່ກ່ຽວກັບສະພາບ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຜ່ານມາ ຂອງວິສາຫະກິດປະກັນໄພ, ກວດກາຄັງເງິນສົດ ແລະ ຊັບສິນບັດທີ່ມີຄ່າ.

ພະນັກງານກວດກາຕ້ອງເຮັດບົດສະຫລຸບກ່ຽວກັບການກວດກາຂອງຕົນ, ຢັ້ງຢືນຄວາມເປັນຈິງທີ່ຕົນໄດ້ພົບເຫັນ ແລະ ລາຍງານໃຫ້ລັດຖະມົນຕີ ກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນຊາບເພື່ອຈະໄດ້ແນະນຳ ວິທີການແກ້ໄຂ ທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ.

ໃນການກວດການັ້ນ ພະນັກງານກວດກາຕ້ອງປະຕິບັດຕາມລະບຽບການ ຂອງການກວດກາການເງິນ ແລະ ການບັນຊີ.

ມາດຕາ 12. ພັນທະ ຂອງວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ກ່ຽວກັບການກວດກາ

ວິສາຫະກິດປະກັນໄພທຸກຂະແຫນງ, ບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນ ທີ່ໄດ້ຮັບການມອບສິດ ຈາກວິສາຫະກິດປະກັນໄພໃດຫນຶ່ງໃຫ້ສັນຍາ ຫລື ຄຸ້ມຄອງສັນຍາ, ບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນ ທີ່ໄດ້ປະກອບອາຊີບ ເປັນຄົນກາງປະກັນໄພ ຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ການກວດກາ ຂອງພະນັກງານກວດກາ.

ວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ຕ້ອງອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ພະນັກງານກວດກາ ທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຫນ້າທີ່ຢູ່ຕາມຂະແຫນງ ຫລືວິສາຫະກິດຂອງຕົນ ໃນການກວດກາທຸກປຶ້ມໃຫຍ່ບັນທຶກ ແລະ ເອກະສານຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕາ 11 ຂອງກົດຫມາຍສະບັບນີ້ ພ້ອມທັງຈັດຫາພະນັກງານ ທີ່ມີຄວາມສາມາດໃຫ້ເພື່ອເອົາຂໍ້ມູນຕ່າງໆ ຊຶ່ງພະນັກງານກວດກາ ເຫັນມີຄວາມຈຳເປັນ.

ພາກທີ III
ບໍລິສັດປະກັນໄພຂອງລາວ ແລະ ສາຂາບໍລິສັດປະກັນໄພ ຕ່າງປະເທດ, ຄົນກາງປະກັນໄພ, ລະບອບການເງິນ, ການບັນຊີ ແລະ ສະຖິຕິ

ໝວດທີ 1
ບໍລິສັດປະກັນໄພຂອງລາວ ແລະ ສາຂາ
ບໍລິສັດປະກັນໄພຕ່າງປະເທດ

ມາດຕາ 13. ບໍລິສັດປະກັນໄພຂອງລາວ ແລະ ສາຂາບໍລິສັດປະກັນໄພຕ່າງປະເທດ

ບໍລິສັດປະກັນໄພຂອງລາວ ແມ່ນບໍລິສັດປະກັນໄພ ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນຢູ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ດ້ວຍການລົງທຶນຮ່ວມ ລະຫວ່າງບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນລາວນຳກັນ ຫລື ການລົງທຶນລະຫວ່າງບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນລາວ ຮ່ວມກັບບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນຕ່າງປະເທດ ແລະ ໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍລາວ.

ສາຂາບໍລິສັດປະກັນໄພຕ່າງປະເທດ ແມ່ນການຈັດຕັ້ງຂອງບໍລິສັດປະກັນໄພຕ່າງປະເທດ ທີ່ໄດ້ຮັບອານຸຍາດຈາກລັດຖະບານລາວ ໃຫ້ມາດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ ຢູ່ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ແລະ ໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍຂອງລາວ.

ມາດຕາ 14. ມາດຕະຖານຂອງຜູ້ສ້າງຕັ້ງບໍລິສັດປະກັນໄພ

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຈະບໍ່ມີສິດສ້າງຕັ້ງ, ນຳພາ, ບໍລິຫານ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ຈັດການຊຳລະສະສາງວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ຖ້າວ່າບຸກຄົນນັ້ນຫາກໄດ້ກະທຳຜິດທາງອາຍາ ໃນສະຖານລັກຊັບ, ຍັກຍອກຊັບ, ສໍ້ໂກງຊັບ, ອອກເຊັກບໍ່ມີເງິນ, ກະທຳຜິດທີ່ແຕະຕ້ອງເຖິງສິນເຊື່ອຂອງລັດ ແລະ ຊຸກເຊື່ອງສິ່ງທີ່ໄດ້ມາຈາກການກະທຳຜິດ ຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວມານີ້ ແລະ ໃນສະຖານຄະຣຸໂທດ.

ມາດຕາ 15. ການຈຳກັດຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວຂອງບຸກຄົນ ທີ່ເປັນກຳມະການສະພາບໍລິຫານ ແລະ ຄະນະອຳນວຍການ

ຫ້າມບຸກຄົນ ທີ່ເປັນກຳມະການສະພາບໍລິຫານ ແລະ ຄະນະອຳນວຍການບໍລິສັດປະກັນໄພສວຍໂອກາດສ້າງ ຫລື ຮັກສາຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວໂດຍກົງ ຫລື ທາງອ້ອມຢູ່ໃນວິສາຫະກິດປະກັນໄພ, ໃນຕະລາດປະກັນໄພ, ໃນການເຮັດສັນຍາ, ກິດຈະການ ການຄ້າ ຫລື ການເງິນ ທີ່ເຮັດຮ່ວມກັບບໍລິສັດປະກັນໄພເວັ້ນເສັຍແຕ່ພວກກ່ຽວຫາກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ຈາກກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງບໍລິສັດເທົ່ານັ້ນ, ບົດສະຫລຸບປະຈຳປີ ທີ່ສະເໜີຕໍ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ນັ້ນ ຕ້ອງລາຍງານກ່ຽວກັບການດຳເນີນກິດຈະການຊຶ່ງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ຂອງວິສາຫະກິດໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ນັ້ນ. ການລາຍງານກ່ຽວກັບການດຳເນີນກິດຈະການດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງໄດ້ເອົາເຂົ້າໃນບົດລາຍງານ ຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ກວດສອບການບັນຊີ.

ມາດຕາ 16. ເງື່ອນໄຂຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບສິດທົ່ວໄປຂອງບໍລິສັດປະກັນໄພ

ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບສິດທົ່ວໄປຂອງບໍລິສັດປະກັນໄພ ຕ້ອງໃຫ້ມີໃບທະບຽນໂທດ ແລະ ໃບຢັ້ງຢືນສິດອຳນາດໃນການຄຸ້ມຄອງສາຂາ ຂອງບໍລິສັດປະກັນໄພໂດຍກົງ.

ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບສິດທົ່ວໄປຕ້ອງຖືບັນຊີສະເພາະຂອງແຕ່ລະຂະແໜງ ປະກັນໄພ ທີ່ຕົນໄດ້ດຳເນີນ ຢູ່ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ.

ມາດຕາ 17. ການກຳນົດທຶນ ຂອງບໍລິສັດຫຸ້ນສ່ວນ

ບໍລິສັດຫຸ້ນສ່ວນຕ້ອງມີທຶນວິສາຫະກິດ ເພື່ອດຳເນີນກິດຈະການປະກັນໄພຢ່າງໜ້ອຍເທົ່າກັນກັບຈຳນວນ ທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນດຳລັດຂອງສະພາລັດຖະມົນຕີ, ເອກະສານໃດໜຶ່ງ ຂອງບໍລິສັດປະກັນໄພທີ່ຈະນຳອອກເຜີຍແຜ່ຕໍ່ມວນຊົນນັ້ນ ກໍຕ້ອງໃຫ້ບອກແຈ້ງເຖິງຈຳນວນທຶນ ວິສາຫະກິດຂອງຕົນ.

ມາດຕາ 18. ການວາງເງິນຄ້ຳປະກັນ ຂອງບໍລິສັດປະກັນໄພຂອງລາວ ແລະ ສາຂາບໍລິສັດປະກັນໄພຕ່າງປະເທດ

ບໍລິສັດປະກັນໄພຂອງລາວ ແລະ ສາຂາບໍລິສັດປະກັນໄພຕ່າງປະເທດ ທີ່ດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ ຢູ່ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ຕ້ອງວາງເງິນຄ້ຳປະກັນຢູ່ທະນາຄານ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນດິນແດນ ຂອງສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ຕາມຈຳນວນທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນດຳລັດຂອງສະພາລັດຖະມົນຕີ.

ບໍລິສັດປະກັນໄພຂອງລາວ ຫລືສາຂາບໍລິສັດປະກັນໄພຕ່າງປະເທດ ອາດຈະວາງເງິນຄ້ຳ ປະກັນດ້ວຍເງິນກີບ ຫລື ເງິນຕາຕ່າງປະເທດ, ພັນທະບັດຂອງລັດ ຫລື ພັນທະບັດທີ່ໄດ້ຮັບປະກັນຈາກລັດກໍໄດ້, ຖ້າຫາກວ່າໄດ້ດອກເບ້ຍ ຈາກເງິນຄ້ຳປະກັນ ທີ່ວາງໄວ້ຢູ່ທະນາຄານນັ້ນ ບໍລິສັດ ແລະ ສາຂາບໍລິສັດກໍມີສິດນຳໃຊ້ໄດ້.

ໃນກໍລະນີທີ່ຄັງແຮດ້ານວິຊາການ ຫລື ເງິນຝາກຫມູນທີ່ຄູ່ກົງກັນກັບຄັງແຮດັ່ງກ່າວຫາກບໍ່ພຽງພໍນັ້ນ ຈະອະນຸຍາດໃຫ້ນຳໃຊ້ເງິນຄ້ຳປະກັນທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ ເຂົ້າສະເພາະໃນການທົດແທນ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ຫລື ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກສັນຍາປະກັນໄພເທົ່ານັ້ນ.

ຖ້າວ່າບໍລິສັດປະກັນໄພຫາກມີການຢຸດເຊົາ ຫລື ພວມຊຳລະສະສາງດ້ານໜີ້ສິນ ແລະ ຊັບສິນນັ້ນກໍຕ້ອງໄດ້ສົ່ງເງິນຄ້ຳປະກັນທີ່ວາງໄວ້ຢູ່ທະນາຄານ ຄືນໃຫ້ແກ່ບໍລິສັດບໍ່ໃຫ້ເກີນສາມສິບວັນ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ລັດຖະມົນຕີ ກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນ ໄດ້ອອກໃບແຈ້ງການເປັນຕົ້ນໄປ. ໃນໃບແຈ້ງການນັ້ນຕ້ອງໃຫ້ບອກການປະຕິບັດພັນທະ ທີ່ເປັນຂອງບໍລິສັດ ຫລື ໂອນຊັບສິນບັດທີ່ມີ ແລະພັນທະຕ່າງໆ ໃຫ້ວິສາຫະກິດໃດໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ສ້າງຕັ້ງ.

ມາດຕາ 19. ວິທີການປັບປຸງປະສິດທິຜົນຂອງວິສາຫະກິດປະກັນໄພ

ໃນກໍລະນີທີ່ເຫັນວ່າວິສາຫະກິດປະກັນໄພຫາກຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຈະບໍ່ມີການຮັບປະກັນພຽງພໍເພື່ອປະຕິບັດພັນທະຂອງຕົນ ຫລື ອາດຈະບໍ່ສາມາດດຳເນີນໜ້າທີ່ໄປໄດ້ຕາມລະບຽບຫລັກການແລ້ວ ລັດຖະມົນຕີກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນ ມີສິດໃຫ້ຄຳສັ່ງແນະນຳ ແລະ ທວງໃຫ້ວິສາຫະກິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕ້ອງນຳສະເໜີແຜນການປັບປຸງວິສາຫະກິດຄືນໃໝ່ເພື່ອຂໍອະນຸມັດ, ໃນແຜນການ

ນັ້ນຕ້ອງຄາດຄະເນທຸກມາດຕະການສະເພາະເພື່ອປັບປຸງຄວາມດຸ່ນດ່ຽງຂອງວິສາຫະກິດໃຫ້ມີປະສິດທິພາບສູງຂຶ້ນ.

ການສະເໜີແຜນການປັບປຸງວິສາຫະກິດນັ້ນຕ້ອງນຳສະເໜີພາຍໃນກຳນົດສາມສິບວັນ ນັບແຕ່ມື້ໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງແນະນຳເປັນຕົ້ນໄປ.

ຖ້າວ່າວິສາຫະກິດປະກັນໄພໃດ ຫາກໄດ້ລະເມີດລະບຽບການກ່ຽວກັບຄັງແຮດ້ານວິຊາການແລ້ວ ລັດຖະມົນຕີກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນມີສິດສັ່ງງົດການນຳໃຊ້ຢ່າງເສລີຊັບສິນຂອງວິສາຫະກິດປະກັນໄພທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ດິນແດນ ຂອງສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ.

ມາດຕາ 20. ການໂອນຄັງສັນຍາປະກັນໄພ

ວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ມີສິດໂອນຄັງສັນຍາປະກັນໄພທັງໝົດ ຫລື ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງ, ພ້ອມທັງສິດ ແລະ ພັນທະຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ວິສາຫະກິດປະກັນໄພອື່ນໃດໜຶ່ງ ຫລື ຫລາຍວິສາຫະກິດກໍໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກລັດຖະມົນຕີ ກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນເສັຍກ່ອນ.

ຄຳຮ້ອງຂໍໂອນຄັງສັນຍາດັ່ງກ່າວ ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ບັນດາເຈົ້າໜີ້ຊາບດ້ວຍໃບແຈ້ງການ ທີ່ປະກາດເຜີຍເພື່ອໃຫ້ພວກກ່ຽວ ສະເໜີຄຳຄິດຄຳເຫັນພາຍໃນກຳນົດສາມເດືອນ.

ໃນກໍລະນີທີ່ເຫັນວ່າການໂອນຄັງສັນຍາປະກັນໄພນັ້ນຫາກສອດຄ່ອງກັບສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ແລະ ບັນດາເຈົ້າຫນີ້ທີ່ເປັນຄົນລາວແລ້ວ ລັດຖະມົນຕີ ກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນ ກໍຈະອອກຄຳຕົກລົງໂອນຕາມຄຳຮ້ອງຂໍ.

ມາດຕາ 21. ການຖອນອະນຸຍາດ

ການອະນຸຍາດໃຫ້ດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ ທີ່ໄດ້ຕົກລົງໃຫ້ວິສາຫະກິດປະກັນໄພນັ້ນ ອາດຈະຖອນຄືນບາງຂະແໜງປະກັນໄພ ຫລື ທັງຫມົດກໍ່ໄດ້ໃນທຸກເວລາ ຖ້າຫາກເຫັນວ່າວິສາຫະກິດນັ້ນ :

ປະຕິບັດຕາມເງື່ອນໄຂ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ ຫລື ບໍ່ສາມາດຈະປະຕິບັດມາດຕະການຕ່າງໆທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນແຜນປັບປຸງປະສິດທິຜົນ ຂອງ ວິສາຫະກິດໄດ້ຕາມກຳນົດເວລາ;

ຫລື ລະເມີດລະບຽບການຢ່າງຮ້າຍແຮງກ່ຽວກັບການປະຕິບັດພັນທະຕ່າງໆ ທີ່ຍັງມີຜົນສັກສິດຢູ່;

ໃນກໍລະນີທີ່ໄດ້ມີການຖອນອະນຸຍາດ ຈາກວິສາຫະກິດປະກັນໄພຕ່າງປະເທດໂດຍອີງການທີ່ມີສິດອຳນາດກວດກາຂອງສຳນັກງານໃຫຍ່ ວິສາຫະກິດຂອງເຂົາເຈົ້າແລ້ວ ລັດຖະມົນຕີກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນ ຕ້ອງໄດ້ຖອນອະນຸຍາດທີ່ໄດ້ອອກໃຫ້ສາຂາວິສາຫະກິດດັ່ງກ່າວ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວນັ້ນຄືນ.

ທຸກການຕົກລົງຖອນອະນຸຍາດທາງການຄືນ ຫລື ໂຈະການເຄື່ອນໄຫວນັ້ນ ຕ້ອງໃຫ້ເຫດຜົນຢ່າງຊັດເຈນ ແລະ ແຈ້ງໃຫ້ວິສາຫະກິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຊາບ.

ການຖອນອະນຸຍາດນັ້ນ ລັດຖະມົນຕີ ກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນ ຕ້ອງເຮັດເປັນຄຳຕົກລົງ ແລະ ທຳການເຜີຍແຜ່.

ມາດຕາ 22. ການຂໍລົບລ້າງຄຳຕົກລົງຖອນອະນຸຍາດ

ວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ມີສິດຂໍລົບລ້າງຄຳຕົກລົງຖອນອະນຸຍາດ ດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ ຂອງລັດຖະມົນຕີ ກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນ ຕໍ່ສະພາລັດຖະມົນຕີໄດ້ພາຍໃນກຳນົດ ສິບຫ້າວັນ ນັບແຕ່ມື້ໄດ້ຮັບຊາບຄຳຕົກລົງ ຖອນອະນຸຍາດເປັນຕົ້ນໄປ.

ສະພາລັດຖະມົນຕີ ຕ້ອງຄົ້ນຄ້ວາພິຈາລະນາລົງຄວາມເຫັນຕໍ່ຄຳຮ້ອງຂໍດັ່ງກ່າວ ຢ່າງຊ້າບໍ່ໃຫ້ເກີນສາມສິບວັນ ນັບແຕ່ມື້ໄດ້ຮັບຄຳຮ້ອງຂໍລົບລ້າງເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 23. ການຊຳລະສຳສາງ

ຄຳຕົກລົງຖອນອະນຸຍາດທັງຫມົດກ່ຽວກັບການດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພ ຂອງລັດຖະມົນຕີ ກະຊວງ ເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນ ມີຜົນບັງຄັບໃຫ້ຍຸບເລີກ ບໍລິ

ສັດປະກັນໄພ ຂອງລາວ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫຼື ໃຫ້ເລີ່ມຕົ້ນຈັດຕັ້ງການຊຳລະສະສາງຊັບສິນ ແລະ ຫນີ້ສິນ ຂອງສາຂາບໍລິສັດປະກັນໄພຕ່າງປະເທດ ນັບແຕ່ມື້ຄຳຕົກລົງມີຜົນສັກສິດເປັນຕົ້ນໄປ.

ໃນກໍລະນີທີ່ວິສາຫະກິດຫາກໄດ້ມີຄຳຮ້ອງຂໍລົບລ້າງຄຳຕົກລົງຖອນອະນຸຍາດນັ້ນ ກໍໃຫ້ນັບແຕ່ມື້ອອກດຳລັດ ຂອງ ສະພາລັດຖະມົນຕີເປັນຕົ້ນໄປ.

ມາດຕາ 24. ການຈັດຕັ້ງຊຳລະສະສາງ

ການຊຳລະສະສາງ ແມ່ນດຳເນີນ ໂດຍຄະນະກຳມະການຊຳລະສະສາງ ຊຶ່ງຖືກແຕ່ງຕັ້ງໂດຍປະທານສະພາລັດຖະມົນຕີ ຕາມການສະເໜີ ຂອງລັດຖະມົນຕີ ກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນ.

ໃນຄະນະກຳມະການຊຳລະສະສາງນັ້ນ ໃຫ້ມີຜູ້ຕາງໜ້າ ກົມປະກັນໄພຫນຶ່ງ ຫລື ຫລາຍຄົນ ແລະ ນັກວິຊາການອື່ນໆທີ່ເຫັນວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ.

ໃນການດຳເນີນຊຳລະສະສາງນັ້ນ ການແບ່ງປັນຕ້ອງປະຕິບັດຕາມບຸລິມະສິດ ຂອງເຈົ້າຫນີ້ ແລະ ຕາມກົດໝາຍແພ່ງໄດ້ກຳນົດໄວ້.

ຫມວດທີ 2
ຄົນກາງປະກັນໄພ

ມາດຕາ 25. ການສະເໜີການປະກັນໄພ

ການທີ່ບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນໃດໜຶ່ງຫາກໄດ້ສະເໜີ ຫລື ຮັບເອົາການສະເໜີ ເຊັນສັນຍາປະກັນໄພ ຫລື ໄດ້ອະທິບາຍເງື່ອນໄຂຂອງການຄໍ້າປະກັນໂດຍປາກເປົ່າ ຫລື ເປັນລາຍລັກອັກສອນໃຫ້ຜູ້ທີ່ຈະເຊັນເອົາການປະກັນໄພນັ້ນ ກໍໃຫ້ຖືວ່າເປັນການສະເໜີປະກັນໄພ.

ມາດຕາ 26. ຄົນກາງປະກັນໄພ

ທຸລະກິດປະກັນໄພທຸກຂະແໜງການ ຈະສະເໜີຕໍ່ມວນຊົນໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກໄດ້ຜ່ານຄົນກາງປະກັນໄພດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

1. ຕົວແທນປະກັນໄພ;

2. ນາຍໜ້າປະກັນໄພ ແລະ ວິສາຫະກິດນາຍໜ້າປະກັນໄພ ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ;

3. ພະນັກງານຂອງບໍລິສັດປະກັນໄພ, ຜູ້ໄດ້ຮັບມອບສິດຈາກບໍລິສັດປະກັນໄພ, ພະນັກງານຂອງຕົວແທນປະກັນໄພ ແລະ ຂອງນາຍໜ້າປະກັນໄພ ຫຼື ຂອງວິສາຫະກິດ ນາຍໜ້າປະກັນໄພທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍວຽກງານນີ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ໄດ້ປະຕິບັດວຽກນີ້ ພາຍໃຕ້ຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງຜູ້ມອບໝາຍ ຫຼື ຂອງບໍລິສັດ.

ບໍລິສັດປະກັນໄພ, ຕົວແທນປະກັນໄພ, ນາຍໜ້າ ຫຼື ວິສາຫະກິດນາຍໜ້າປະກັນໄພ ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບທາງແພ່ງຕໍ່ການເສັຍຫາຍ ທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຍ້ອນຄວາມຜິດ, ຄວາມບໍ່ຮອບຄອບ ຫລື ການບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ ຂອງພະນັກງານຂອງຕົນ ຫລື ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍ.

ມາດຕາ 27. ມາດຕະຖານດ້ານວິຊາຊີບ

ບຸກຄົນທີ່ຈະປະກອບອາຊີບ ເປັນຄົນກາງປະກັນໄພຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕາ 26 ເທິງນີ້ຕ້ອງປະກອບດວ້ຍມາດຕະການດັ່ງນີ້ :

1. ມີອາຍຸບໍ່ຕໍ່າກ່ວາ 18 ປີ ແລະ ແມ່ນສັນຊາດລາວ;

2. ບໍ່ມີຄວາມຜິດໃນຂໍ້ໃດຂໍ້ໜຶ່ງ ທີ່ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ 14 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້;

3. ມີຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດດ້ານວິຊາຊີບນີ້ໃນລະດັບອັນແນ່ນອນ.

ໝວດທີ 3
ລະບອບການເງິນ

ມາດຕາ 28. ພັນທະຜູກພັນຕາມລະບຽບການ

ພັນທະຜູກພັນຕາມລະບຽບການ ຊຶ່ງວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ຕ້ອງມີຫຼັກຖານຢັ້ງຢືນກ່ຽວກັບການປະເມີນມູນຄ່າໃນທຸກເວລາ ມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

1. ຄັງແຮດ້ານວິຊາການຕ້ອງມີພຽງພໍ ເພື່ອປະຕິບັດພັນທະຜູກພັນຢ່າງຄົບຖ້ວນຕໍ່ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ຫຼື ຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກສັນຍາປະກັນໄພ;

2. ລາຍການໜີ້ສິນຕ້ອງກົງກັບຈຳນວນໜີ້ອື່ນໆ ທີ່ມີບຸລິມະສິດ.

ມາດຕາ 29. ຄັງແຮປະກັນໄພຊີວິດຂອງຄົນ ແລະ ລະດົມການສະສົມທຶນ

ຄັງແຮດ້ານວິຊາການ ກ່ຽວກັບການດຳເນີນກິດຈະການປະກັນໄພຊີວິດຂອງຄົນ ແລະ ລະດົມການສະສົມທຶນ ມີດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ :

1. ຄັງແຮຕາມຫຼັກສູດຄິດໄລ່ ແມ່ນຮ່ອງຜິດດ່ຽງລະຫວ່າງມູນຄ່າປະຈຸບັນ ຂອງພັນທະຜູກພັນຂອງວິສາຫະກິດປະກັນໄພກັບຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ທີ່ໄດ້ຕົກລົງຮັບເອົານຳກັນ (ແບບວິທີການຄິດໄລ່ ຕ້ອງອີງໃສ່ຕາຕະລາງອັດຕາການເສັຍຊີວິດ ແລະ ອັດຕາດອກເບັ້ຍ);

2. ຄັງແຮເພື່ອການແບ່ງປັນກຳໄລສ່ວນເກີນ.

ມາດຕາ 30. ຄັງແຮປະກັນໄພການເສັຍຫາຍ

ຄັງແຮດ້ານວິຊາການ ທີ່ກ່ຽວກັບກິດຈະການປະກັນໄພການເສັຍຫາຍຕ່າງໆມີດັ່ງນີ້ :

1. ຄັງແຮສຳລັບການສ່ຽງໄພທີ່ພວມປະຕິບັດຢູ່ແມ່ນ ຄັງແຮສຳລັບຮັບປະກັນການສ່ຽງໄພ, ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທົ່ວໄປ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງສຳລັບສັນຍາ ແຕ່ລະສະບັບທີ່ໄດ້ຈ່າຍຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພລ່ວງໜ້າແລ້ວໃນຊ່ວງເວລາລະຫ່ວາງມື້ທີ່ຂຶ້ນບັນຊີ ແລະ ມື້ທີ່ໄດ້ກຳນົດຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພເທື່ອໃໝ່;

2. ຄັງແຮສຳລັບການເສັຍຫາຍທີ່ຍັງຄ້າງຈ່າຍ ແມ່ນ ມູນຄ່າປະເມີນລາຍຈ່າຍ ທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ປະຕິບັດ;

3. ຄັງແຮສຳລັບການສ່ຽງໄພເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ຄັງແຮເພື່ອການສົມດຸນການສ່ຽງໄພ.

ມາດຕາ 31. ບຸລິມະສິດຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ແລະ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກສັນຍາ

ຊັບເຄື່ອນທີ່ ຂອງວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ຊຶ່ງປະກອບຢູ່ໃນຄັງແຮດ້ານວິຊາການນັ້ນ ເປັນບຸລະມະສິດພິເສດ ຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ແລະ ຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກສັນຍາປະກັນໄພ, ບຸລິມະສິດນັ້ນໃຫ້ຈັດຢູ່ໃນອັນດັບ ຖັດຈາກເງິນເດືອນ ຂອງພະນັກງານ ແລະ ໜີ້ສິນຂອງລັດ.

ຊັບຄົງທີ່ ຂອງວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ທີ່ປະກອບເຂົ້າເປັນຄັງແຮດ້ານວິຊາການ ຕາມການສະເໜີຂອງລັດຖະມົນຕີກະຊວງ ເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນນັ້ນ ເປັນຫຼັກຊັບຂອງການຄ້ຳປະກັນ ຊຶ່ງຈະຕ້ອງຮັບປະກັນໃຫ້ແກ່ເຈົ້າໜີ້ບຸລິມະສິດ ແລະ ຈະຕ້ອງໄດ້ຂຶ້ນທະບຽນຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ.

ມາດຕາ 32. ຄວາມສາມາດໃນການໃຊ້ໜີ້ສິນ

ທຸກວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ຕ້ອງມີຫຼັກຖານຢັ້ງຢືນຄວາມສາມາດພຽງພໍຂອງຕົນ ໃນການໃຊ້ໜີ້ສິນ.

ຄວາມສາມາດໃນການໃຊ້ໜີ້ສິນປະກອບດ້ວຍ :

1. ທຶນວິສາຫະກິດ ຫລື ທຶນສ້າງຕັ້ງ;

2. ທຶນສຳຮອງທີ່ບໍ່ກ່ຽວກັບການປະຕິບັດພັນທະໃດໆ;

3. ກຳໄລທີ່ຍົກຍອດມາ ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບຂອງປີດຳເນີນວຽກງານພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ຫັກການຂາດທຶນອອກແລ້ວ;

4. ມູນຄ່າສ່ວນເກີນທີ່ເນື່ອງມາຈາກການປະເມີນລາຄາ ຂອງອົງປະກອບຊັບສິນຕ່ຳຕາມການຕົກລົງເຫັນດີຂອງລັດຖະມົນຕີກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນໂດຍອີງໃສ່ການສະເໜີ ແລະ ການຢັ້ງຢືນຫລັກຖານຂອງວິສາຫະກິດປະກັນໄພ;

5. ຊັບສິນທີ່ບໍ່ມີຕົວຕົນແມ່ນບໍ່ໃຫ້ຄິດໄລ່ເຂົ້າໃນຄວາມສາມາດໃນການໃຊ້ໜີ້ສິນ.

ຈຳນວນເງິນທີ່ສາມາດໃຊ້ໜີ້ສິນ ຕ້ອງເທົ່າກັບຊາວສ່ວນຮ້ອຍ ຂອງຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພຕົວຈິງ.

ໝວດທີ 4
ການບັນຊີ ແລະ ສະຖິຕິ

ມາດຕາ 33. ເຈົ້າໜ້າທີ່ກວດສອບການບັນຊີ

ວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ຕ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ການກວດກາຂອງເຈົ້າໜ້າທີ່ກວດສອບການບັນຊີຜູ້ໜຶ່ງ ຫລື ຫລາຍຄົນ.

ມາດຕາ 34. ແຜນບັນຊີສະເພາະ

ທຸກວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ຕ້ອງຖືບັນຊີຂອງຕົນຕາມຮູບແບບທີ່ບົ່ງໄວ້ໃນກົດໝາຍການບັນຊີວິສາຫະກິດ.

ການບັນຊີຕ້ອງເຮັດແຕ່ລະປີດຳເນີນງານ ແລະ ແຕ່ລະຂະແໜງປະກັນໄພ, ການຂຶ້ນບັນຊີວິສາຫະກິດປະກັນໄພຕ້ອງມີການຢັ້ງຢືນດ້ວຍເອກະສານ ແລະ ໃບສະຫລຸບການກວດກາຊັບສິນບັດປະຈຳປີ. ເພື່ອເປັນບ່ອນອີງໃຫ້ແກ່ການຂຶ້ນບັນຊີຊັບສິນບັດປະຈຳປີນັ້ນ ຕ້ອງເຮັດໃບດຸ່ນດ່ຽງຂອງທຸກບັນຊີ ແລະ ບັນຊີຍ່ອຍ. ໃບດຸ່ນດ່ຽງດັ່ງກ່າວຕ້ອງມີຄວາມສາມາດກວດກາສັງລວມການຈິດກ່າຍທັງຫມົດ ທີ່ສະແດງອອກຢູ່ໃນປຶ້ມບັນຊີໃຫຍ່ທົ່ວໄປ.

ມາດຕາ 35. ການລາຍງານການບັນຊີ

ໃນແຕ່ລະປີ, ວິສາຫະກິດປະກັນໄພຕ້ອງເຮັດບົດລາຍງານປະຈຳປີຂອງປີຜ່ານມາ ແລ້ວສົ່ງໃຫ້ລັດຖະມົນຕີກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະການເງິນ ຢ່າງຊ້າບໍ່ໃຫ້ກາຍວັນທີ ສາມສິບ ເດືອນ ມິຖຸນາ, ໃນບົດລາຍງານຕ້ອງແຈ້ງລະອຽດກ່ຽວກັບການດຳເນີນທຸລະກິດຂອງຕົນ ພ້ອມດ້ວຍຖານະການບັນຊີແຕ່ລະຂະແໜງປະກັນໄພ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມສາມາດ ກວດກາສະພາບການດຳເນີນງານ ຂອງວິສາຫະກິດ.

ມາດຕາ 36. ປຶ້ມບັນຊີຕ່າງໆ ຂອງວິສາຫະກິດປະກັນໄພ

ວິສາຫະກິດປະກັນໄພ ຕ້ອງມີປຶ້ມບັນຊີຕ່າງໆ ດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

1. ປຶ້ມໃຫຍ່ບັນທຶກປະຈຳວັນຫຍິບເປັນເຫຼັ້ມ ຕາມລຳດັບວັນທີ, ບໍ່ປະວ່າງຂາວ, ບໍ່ໃຫ້ມີຊ່ອງວ່າງ, ບໍ່ໃຫ້ຂຽນລໍ້າໜ້າອອກມານອກແຖວ ຈຳນວນໜຶ່ງຫົວ;
2. ປຶ້ມບັນຊີໃຫຍ່ທົ່ວໄປ ໜຶ່ງຫົວ;
3. ປຶ້ມໃບດຸ່ນດ່ຽງປະຈຳໄຕມາດ ໜຶ່ງຫົວ;
4. ປຶ້ມຂຶ້ນບັນຊີ ຊັບສິນບັດປະຈຳປີ ຫຍິບຕິດກັນໜຶ່ງຫົວ;
5. ປຶ້ມຕິດຕາມຄັງເງິນສົດໜຶ່ງ ຫລື ຫຼາຍຫົວ;
6. ປຶ້ມຕິດຕາມເງິນຝາກທະນາຄານໜຶ່ງຫົວ;

ໃບຢັ້ງຢືນຊັບເຄື່ອນທີ່, ຊັບຄົງທີ ແລະການກູ້ຢືມຕ້ອງຂຶ້ນບັນຊີຕິດຕາມຢ່າງເປັນປະຈຳ ໂດຍຖືບັນຊີຕິດຕາມສະເພາະຂອງໃຜມັນ ແລະປຶ້ມບັນທຶກການເຄື່ອນໄຫວ.

ພາກທີ IV
ລະບຽບການກ່ຽວກັບສັນຍາປະກັນໄພ
ໝວດທີ 1
ເປົ້າໝາຍການປະຕິບັດສັນຍາປະກັນໄພ ແລະລະບຽບກ່ຽວກັບການເຮັດໃບປະກັນໄພ

ມາດຕາ 37. ເປົ້າໝາຍການປະຕິບັດສັນຍາປະກັນໄພ

ສັນຍາປະກັນໄພກ່ຽວກັບຕົວບຸກຄົນທີ່ຢູ່ ຫລື ອາໄສຢູ່, ການສ່ຽງໄພທີ່ເກີດຂຶ້ນ ແລະ ຊັບສິນບັດທີ່ຕັ້ງ ຫລື ຂຶ້ນທະບຽນຢູ່ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ຈະເຮັດຂຶ້ນໄດ້ແຕ່ສະເພາະກັບບໍລິສັດທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນຢູ່ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕປະຊາຊົນລາວ ແລ້ວເທົ່ານັ້ນ.

ທຸກສັນຍາປະກັນໄພ ທີ່ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍລະເມີດບົດບັນຍັດຂອງມາດຕານີ້ ຈະຖືວ່າເປັນໂມຄະ ແລະ ບໍ່ມີຜົນບັງຄັບໃຊ້, ແຕ່ສຳລັບຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ແລະ ຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດໂດຍມີຄວາມຈິງໃຈນັ້ນສັນຍານີ້ກໍ່ຍັງມີຜົນໃຊ້ໄດ້ຢູ່.

ມາດຕາ 38. ການເຮັດໃບປະກັນໄພ

ຄຳສະເໜີປະກັນໄພ ຍັງບໍ່ທັນແມ່ນຜູກມັດ ລະຫວ່າງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ແລະ ຜູ້ປະກັນໄພ, ມີແຕ່ໃບປະກັນໄພ ຫລື ບັນທຶກການຄຸ້ມກັນເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ແລະ ຜູ້ປະກັນໄພມີພັນທະຜູກພັນຕໍ່ກັນ.

ໃບປະກັນໄພແມ່ນເອກະສານ ທີ່ກຳນົດເງື່ອນໄຂທົ່ວໄປ ຂອງສັນຍາປະກັນໄພ, ສັນຍາປະກັນໄພຈະມີຜົນບັງຄັບໃຊ້ໄດ້ ກໍຕໍ່ເມື່ອຫາກໄດ້ມີການຕົກລົງຮັບເອົາບັນດາເງື່ອນໄຂທົ່ວໄປຂອງຄູ່ສັນຍາ ໂດຍມີໃບປະກັນໄພ ເປັນຫຼັກຖານຢັ້ງຢືນ ແລະ ອອກໃຫ້ໂດຍບໍລິສັດປະກັນໄພ.

ໃບປະກັນໄພຕ້ອງເຮັດເປັນລາຍອັກສອນທີ່ອ່ານໄດ້ງ່າຍ ແລະເປັນພາສາລາວ, ໃນກໍລະນີທີ່ຈຳເປັນອາດຈະເຮັດເປັນພາສາຕ່າງປະເທດຕື່ມອີກໄດ້.

ການເພີ່ມເຕີມ ຫລືການປ່ຽນແປງຂໍ້ຄວາມໃນໃບປະກັນໄພ ທີ່ໄດ້ເຮັດນຳກັນມາແລ້ວ ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ ຄູ່ສັນຍາຕ້ອງເຮັດເປັນສັນຍາເພີ່ມເຕີມອີກ.

ສຳລັບສັນຍາປະກັນໄພ ທີ່ໄດ້ໂຈະໄວ້ຕາມມາດຕາ 43 ຂອງກົດໝາຍນີ້ ໃນເມື່ອມີຄຳສະເໜີເພື່ອສືບຕໍ່, ປ່ຽນແປງ ຫລືປະຕິບັດຄືນໃໝ່ ຊຶ່ງໄດ້ສົ່ງໃຫ້ຜູ້ປະກັນໄພ ໂດຍຈົດໝາຍຂຶ້ນ ທະບຽນໄປສະນີ ຫລືທາງຈົດໝາຍສົ່ງໃຫ້ເຊັນເອົານັ້ນ ຖ້າວ່າຜູ້ປະກັນໄພ ຫາກບໍ່ປະຕິເສດ ຄຳສະເໜີດັ່ງກ່າວພາຍໃນກຳນົດສິບຫ້າວັນ ນັບແຕ່ມື້ໄດ້ຮັບການສະເໜີນັ້ນເປັນຕົ້ນໄປ ກໍຈະຖືວ່າໄດ້ມີການຮັບຮອງເອົາແລ້ວ.

ນອກຈາກລະບຽບການແບບນີ້ແລ້ວ ການເຮັດສັນຍາປະກັນໄພ ກໍຍັງຈະຕ້ອງປະຕິບັດຕາມມາດຕາ 5 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍາ.

ມາດຕາ 39. ກຳນົດເວລາຂອງໃບປະກັນໄພ

ໃບປະກັນໄພຕ້ອງໄດ້ວາງກຳນົດໄວ້, ສັນຍາປະກັນໄພທີ່ໄດ້ສະເໜີ ໂດຍບໍລິສັດປະກັນໄພຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນຂໍ້ 2 ມາດຕາ 4 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ໃຫ້ເຮັດໃນກຳນົດໜຶ່ງປີ ແລະການຕໍ່ສັນຍານີ້ ແຕ່ລະເທື່ອກໍ່ບໍ່ໃຫ້ເກີນໜຶ່ງປີ.

ໃນກໍລະນີ ທີ່ສັນຍາປະກັນໄພໄດ້ກຳນົດແລ້ວ ແຕ່ຫາກມີການສືບຕໍ່ແບບໃນຕົວມັນເອງນັ້ນຄູ່ສັນຍາຝ່າຍໃດຝ່າຍໜຶ່ງຈະຍົກເລີກສັນຍານັ້ນກໍ່ໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ຝ່າຍໜຶ່ງຊາບລ່ວງໜ້າສາມເດືອນ ໂດຍເຮັດເປັນລາຍລັກອັກສອນ ຫລືທາງຈົດໝາຍຂຶ້ນທະບຽນໄປສະນີ ຫລືທາງຈົດໝາຍທີ່ໄດ້ສົ່ງໃຫ້ເຊັນຮັບເອົາ.

ມາດຕາ 40. ເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍຂອງໃບປະກັນໄພ

ເນື້ອໃນຕົ້ນຕໍຂອງໃບປະກັນໄພປະກອບດ້ວຍ:

1. ຊື່ ແລະ ນາມສະກຸນ, ທີ່ຢູ່ຂອງຄູ່ສັນຍາ;
2. ຕົວບຸກຄົນ ຫລື ຊັບສິນບັດທີ່ເອົາມາປະກັນໄພ;

3. ປະເພດການສ່ຽງໄພທີ່ຮັບປະກັນ;

4. ເວລາເລີ່ມຕົ້ນຮັບປະກັນການສ່ຽງໄພ;

5. ຈຳນວນເງິນທີ່ຮັບປະກັນ;

6. ຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພ ແລະ ວິທີການຈ່າຍ;

7. ວິທີການ ແລະ ເງື່ອນໄຂໃນການເຈັ້ງກ່ຽວກັບການເສັຍຫາຍທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ;

8. ກຳນົດເວລາຂອງສັນຍາປະກັນໄພ ແລະ ຂອງການຄ້ຳປະກັນ;

9. ຂໍ້ຄວາມທີ່ບົ່ງບອກເຖິງການເປັນໂມຄະ ຂອງສັນຍາປະກັນໄພ, ການເສັຍສິດ ແລະ ການໃຫ້ສິດແກ່ຄູ່ສັນຍາແຕ່ລະຝ່າຍ ຢຸດເຊົາສັນຍາປະກັນໄພກ່ອນວັນທີ ຈະສິ້ນສຸດກຳນົດ.

ມາດຕາ 41. ການສ່ຽງໄພທີ່ມີການຄຸ້ມກັນ

ຜູ້ປະກັນໄພຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການສູນເສັຍ ຫລື ການເສັຍຫາຍທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແກ່ເປົ້າຫມາຍປະກັນໄພ ຍ້ອນເຫດບັງເອີນ ຫລື ຍ້ອນຄວາມຜິດ ຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ, ເວັ້ນເສັຍແຕ່ໃບປະກັນໄພນັ້ນຫາກໄດ້ກຳນົດໄວ້ຢ່າງອື່ນ. ຜູ້ປະກັນໄພຈະບໍ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການສູນເສັຍ ຫລື ການເສັຍຫາຍຊຶ່ງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນໂດຍເຈດຕະນາ.

ຜູ້ປະກັນໄພຕ້ອງໄດ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການສູນເສັຍ ຫລື ການເສັຍຫາຍຊຶ່ງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບທາງແພ່ງແທນນັ້ນ ໄດ້ກໍ່ຂຶ້ນເຖິງວ່າຄວາມຜິດດັ່ງກ່າວຈະມີລັກສະນະ ແລະ ລະດັບຮ້າຍແຮງຢ່າງໃດກໍຕາມ.

ມາດຕາ 42. ພັນທະຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ

ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພມີພັນທະ;

1. ຈ່າຍຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພ;

2. ແຈ້ງທຸກໆ ສະພາບການ ທີ່ຕົນເອງໄດ້ຮູ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງເພື່ອຊ່ວຍປະເມີນການສ່ຽງໄພທີ່ຈະຕົກເປັນພາລະ ຂອງຜູ້ປະກັນໄພຢ່າງເຫມາະສົມ ໃນເວລາເຮັດສັນຍປະກັນໄພນຳກັນ;

3. ແຈ້ງສະພາບການອັນຈະເປັນຜົນສະທ້ອນ ໃຫ້ແກ່ການສ່ຽງໄພເພີ່ມຂຶ້ນ ໃຫ້ຜູ້ປະກັນໄພຮູ້ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນໃບປະກັນໄພ;

4. ແຈ້ງໃຫ້ຜູ້ປະກັນໄພຊາບທັນທີ ທຸກການສູນເສັຍ ຫລື ການເສັຍຫາຍທີ່ມີການຄ້ຳປະກັນພາຍຫລັງທີ່ຕົນໄດ້ຮູ້ ແລະ ຢ່າງຊ້າບໍ່ໃຫ້ກາຍກຳນົດຫ້າວັນ, ສຳລັບການປະກັນໄພກ່ຽວກັບການລັກຊັບນັ້ນຕ້ອງໃຫ້ແຈ້ງພາຍໃນກຳນົດ ສາມສິບຫົກຊົ່ວໂມງ.

ຄູ່ສັນຍາອາດຈະຕົກລົງເພີ່ມກຳນົດເວລາໃນການແຈ້ງເຫດການດັ່ງກ່າວນີ້ໄວ້ໃນສັນຍາກໍໄດ້. ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພຈະບໍ່ເສັຍສິດຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນສັນຍາປະກັນໄພ ເມື່ອຕົນຫາກບໍ່ສາມາດແຈ້ງການສູນເສັຍ ຫລື ການເສັຍຫາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນໄດ້ ຍ້ອນເຫດບັງເອີນ ຫລື ເຫດສຸດວິໃສ.

ມາດຕາ 43. ຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພ

ໃນກໍລະນີທີ່ຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພ ຫາກບໍ່ໄດ້ຈ່າຍຢ່າງຖືກຕ້ອງຕາມກຳນົດເວລາແລ້ວ, ຜົນບັງຄັບປະຕິບັດ ຂອງໃບປະກັນໄພນັ້ນກໍຈະຖືກໂຈະໄວ້ ພາຍຫຼັງຫມົດກຳນົດຊາວວັນ ນັບແຕ່ມື້ຜູ້ປະກັນໄພ ໄດ້ສົ່ງຄຳເຕືອນໄປໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ

ຜູ້ປະກັນໄພຈະຍົກເລີກໃບປະກັນໄພ ຫລື ທຳການຮ້ອງຟ້ອງຕໍ່ສານ ເພື່ອທວງໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ປະຕິບັດສັນຍາກໍໄດ້ ພາຍຫຼັງຫມົດກຳນົດສິບວັນ ນັບແຕ່ມື້ໃບປະກັນໄພຖືກໂຈະເປັນຕົ້ນໄປ.

ຂໍ້ກຳນົດທີ່ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕານີ້ ຈະບໍ່ນຳອອກປະຕິບັດຕໍ່ໃບປະກັນໄພ ທີ່ໄດ້ເຮັດຂຶ້ນໂດຍບໍລິສັດປະກັນໄພດັ່ງໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນຂໍ້ 1 ແລະ ຂໍ້ 3 ມາດຕາ 4 ຂອງກົດຫມາຍສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 44. ການປິດບັງ ຫລື ການແຈ້ງການເທັດ

ໃນກໍລະນີ ທີ່ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພຫາກໄດ້ປິດບັງ ຫລື ແຈ້ງການເທັດ ຊຶ່ງພາໃຫ້ມີການປ່ຽນເປົ້າຫມາຍ ຂອງການສ່ຽງໄພ ຫລື ເຮັດໃຫ້ຜູ້ປະກັນໄພປະເມີນການສ່ຽງໄພນັ້ນຕ່ຳກ່ວາຕົວຈິງແລ້ວສັນຍາປະກັນໄພ ກໍຈະຖືວ່າເປັນໂມຄະ

ມາດຕາ 45. ການເມີນເສີຍໃນການແຈ້ງການ

ການເມີນເສີຍ ຫລື ການແຈ້ງການ ບໍ່ຖືກຕ້ອງຕາມຄວາມຈິງ ຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພນັ້ນກໍຈະບໍ່ເປັນສາເຫດທີ່ພາໃຫ້ສັນຍາປະກັນໄພເປັນໂມຄະ ຖ້າວ່າຜູ້ປະກັນໄພຫາກບໍ່ມີຫຼັກຖານຢືນຢັນວ່າຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພບໍ່ມີຄວາມຈິງໃຈ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຄວາມບໍ່ຈິງໃຈນັ້ນ ຫາກຖືກເປີດເຜີຍກ່ອນການເສັຍຫາຍໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ຜູ້ປະກັນໄພມີສິດສືບຕໍ່ສັນຍາດ້ວຍການເພີ່ມເຕີມຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພຖ້າຫາກໄດ້ຮັບຄວາມສົມຍອມຈາກຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ຫລື ມີສິດຍົກເລີກສັນຍາ ພ້ອມທັງສົ່ງຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພ ທີ່ໄດ້ຈ່າຍໄປແລ້ວສຳລັບຊ່ວງໄລຍະ ທີ່ສັນຍາປະກັນໄພບໍ່ມີຜົນບັງຄັບນັ້ນ ຄືນໃຫ້ແກ່ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ຖ້າຫາກຫມົດກຳນົດເວລາສິບວັນ ນັບແຕ່ມື້ ໄດ້ສົ່ງແຈ້ງການໄປຍັງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ໂດຍທາງຈົດຫມາຍຂຶ້ນທະບຽນໄປສະນີ ຫລື ທາງຈົດຫມາຍສົ່ງໃຫ້ເຊັນຮັບເອົາ.

ຖ້າວ່າຄວາມບໍ່ຈິງໃຈ ຫາກໄດ້ເປີດເຜີຍພາຍຫຼັງທີ່ໄດ້ເກີດການເສັຍຫາຍຂຶ້ນແລ້ວ ສິນທົດແທນປະກັນໄພທີ່ຈະຈ່າຍໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພນັ້ນ ກໍໃຫ້ຫລຸດລົງຕາມອັດຕາສ່ວນ ຂອງຈຳນວນຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພທີ່ໄດ້ຈ່າຍໄປແລ້ວ ທຽບໃສ່ຈຳນວນຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພ ທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ຈ່າຍ ໃນກໍລະນີທີ່ໄດ້ແຈ້ງການສ່ຽງໄພຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ຄົບຖ້ວນ.

ຄູ່ສັນຍາຈະຕົກລົງບໍ່ນຳໃຊ້ລະບຽບການຫລຸດຄ່າສິນທົດແທນປະກັນໄພ ຕາມອັດຕາສ່ວນນີ້ກໍ່ໄດ້.

ມາດຕາມ 46. ຂໍ້ຄວາມອັນໃດອັນຫນຶ່ງ ຂອງໃບປະກັນໄພທີ່ເປັນໂມຄະ

ຂໍ້ຄວາມອັນໃດອັນໜຶ່ງຂອງໃບປະກັນໄພ ທີ່ໄດ້ກຳນົດໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພເວັ້ນສິດຍ້ອນການລ່ວງລະເມີດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການ ເນື້ອໃນຂໍ້ຄວາມນັ້ນກໍ່ຈະເປັນໂມຄະເວັ້ນເສັຍແຕ່ການລ່ວງລະເມີດກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການນັ້ນຫາກເປັນການກະທຳຜິດໃນສະຖານຄະຣຸໂທດ ຫລື ເປັນການກະທຳຜິດໂດຍເຈດຕະນາ ໃນສະຖານໂທສານຸໂທດ.

ໝວດທີ 2
ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງ ແລະສານທີ່ມີສິດອຳນາດ

ມາດຕາ 47. ອາຍຸຄວາມໃນການຮ້ອງຟ້ອງ

ການຮ້ອງຟ້ອງ ທີ່ເນື່ອງມາຈາກສັນຍາປະກັນໄພ ໃຫ້ດຳເນີນໄດ້ພາຍໃນກຳນົດສາມປີ ນັບແຕ່ມື້ທີ່ເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນເປັນຕົ້ນໄປ.

ອາຍຸຄວາມຈະຖືກໂຈະໄວ້ ຕາມລະບຽບການທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ 35 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍຂໍ້ຜູກພັນໃນສັນຍາ ຫລື ຍ້ອນມີເຫດຜິນພຽງພໍ ແລະ ເນື່ອງຈາກໄດ້ມີການແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຊ່ຽວຊານພິສູດຄວາມຈິງ ພາຍຫຼັງທີ່ການເສັຍຫາຍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

ມາດຕາ 48. ສານທີ່ມີສິດອຳນາດພິຈາລະນາຂໍ້ຂັດແຍ່ງ

ສານທີ່ມີສິດອຳນາດພິຈາລະນາຂໍ້ຂັດແຍ່ງ ລະຫວ່າງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພກັບຜູ້ປະກັນໄພນັ້ນ ແມ່ນສານບ່ອນທີ່ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພນັ້ນຢູ່. ໃນກໍລະນີທີ່ການປະກັນໄພກ່ຽວກັບການເສັຍຫາຍຊັບຄົງທີ່ກໍແມ່ນສານບ່ອນທີ່ຊັບນັ້ນຕັ້ງຢູ່. ສຳລັບການປະກັນໄພ ກ່ຽວກັບອຸບປະຕິເຫດ ແມ່ນສານບ່ອນອຸບປະຕິເຫດນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

ໝວດທີ 3
ການປະກັນໄພ ກ່ຽວກັບການເສັຍຫາຍຊັບສິນບັດ

ມາດຕາ 49. ຫຼັກການຂອງສິນທົດແທນປະກັນໄພ

ສັນຍາປະກັນໄພກ່ຽວກັບການເສັຍຫາຍຊັບສິນບັດແມ່ນສັນຍາການທົດແທນການເສັຍຫາຍດ້ວຍສິນທົດແທນປະກັນໄພ. ຈຳນວນສິນທົດແທນປະກັນໄພ ທີ່ຜູ້ປະກັນໄພຈ່າຍໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພນັ້ນ ບໍ່ໃຫ້ເກີນມູນຄ່າຊັບສິນບັດທີ່ເອົາມາປະກັນໃນເວລາການເສັຍຫາຍຫາກໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

ມາດຕາ 50. ການປະກັນໄພທີ່ຕ່ຳກ່ວາມູນຄ່າ ຂອງຊັບສິນບັດ

ໃນເວລາທີ່ການເສັຍຫາຍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ຖ້າໄດ້ຕີລາຄາເຫັນວ່າຊັບສິນບັດທີ່ເອົາມາປະກັນນັ້ນ ຫາກມີມູນຄ່າເກີນກ່ວາມູນຄ່າຄໍ້າປະກັນແລ້ວ ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບຜິດຊອບເອົາເອງ ຕໍ່ສ່ວນທີ່ເກີນນັ້ນ ເວັ້ນເສັຍແຕ່ໄດ້ຕົກລົງກັນຢ່າງອື່ນໄວ້ໃນໃບປະກັນໄພເທົ່ານັ້ນ.

ມາດຕາ 51. ການສູນເສັຍຊັບສິນບັດທີ່ເອົາມາປະກັນໄພ

ໃນກໍລະນີ ທີ່ຊັບສິນບັດເອົາມາປະກັນໄພ ຫາກໄດ້ຖືກສູນເສັຍທັງໝົດ ຍ້ອນເຫດການຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນໃບປະກັນໄພນັ້ນ ການປະກັນໄພກໍຈະສິ້ນສຸດລົງ ແລະ ຜູ້ປະກັນໄພຕ້ອງສົ່ງຄ່າທຳນຽມປະກັນໄພ ສຳລັບລະຍະເວລາ ຂອງສັນຍາປະກັນໄພ ທີ່ເຫຼືອຢູ່ນັ້ນຄືນໃຫ້ແກ່ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ.

ມາດຕາ 52. ການແທນເອົາສິດຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ

ຜູ້ປະກັນໄພທີ່ໄດ້ຈ່າຍສິນທົດແທນປະກັນໄພໄປແລ້ວ ກໍມີສິດແທນເອົາສິດ ຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັບໄພທຳການຮ້ອງຟ້ອງເພື່ອທວງເອົາເງິນຈຳນວນເທົ່າກັບ ສິນທົດແທນປະກັນໄພ ທີ່ໄດ້ຈ່າຍໄປແລ້ວນັ້ນ ຈາກບຸກຄົນທີ່ສາມ ທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດ ຂອງການເສັຍຫາຍ.

ຜູ້ປະກັນໄພຈະບໍ່ມີສິດທຳການຮ້ອງຟ້ອງ ເພື່ອທວງເອົາເງິນຄືນ ຖ້າວ່າບຸກຄົນທີ່ເປັນຕົ້ນເຫດຂອງການເສັຍຫາຍນັ້ນຫາກແມ່ນຍາດພີ່ນ້ອງສາຍຕັ້ງ, ແມ່ນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃຫ້ເຮັດວຽກແທນ, ແມ່ນພະນັກງານ ຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ແລະ ແມ່ນບຸກຄົນທີ່ຢູ່ໃນເຮືອນ ຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພຢ່າງເປັນປະຈຳ ເວັ້ນເສັຍແຕ່ໃນກໍລະນີ ທີ່ບຸກຄົນເຫຼົ່ານີ້ຫາກໄດ້ມີເຈດຕະນາທຳລາຍ.

ໝວດທີ 4
ການປະກັນໄພ ກ່ຽວກັບຕົວບຸກຄົນ

ມາດຕາ 53. ຫຼັກການສະເພາະໃນການປະກັນໄພກ່ຽວກັບຕົວບຸກຄົນ

ໃນການປະກັນໄພກ່ຽວກັບຕົວບຸກຄົນ ຈະແມ່ນການປະກັນໄພຊີວິດ ຫລື ການປະກັນໄພກ່ຽວກັບອຸບປະຕິເຫດ ຊຶ່ງພາໃຫ້ເສັຍຊີວິດ ຫລື ເສັຍສຸຂະພາບກໍຕາມ ສິນປະກັນໄພນັ້ນ ໃຫ້ກຳນົດໄວ້ໃນໃບປະກັນໄພ.

ໃນການປະກັນໄພກ່ຽວກັບຕົວບຸກຄົນນັ້ນ ເມື່ອຜູ້ປະກັນໄພຫາກໄດ້ຈ່າຍສິນປະກັນໄພແລ້ວ ກໍຈະບໍ່ມີສິດແທນເອົາສິດຂອງຜູ້ເຊັນເອົາການປະກັນໄພ ຫລື ຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຈາກສັນຍາປະກັນໄພ ເພື່ອທຳການຮ້ອງຟ້ອງ ທວງເອົາເງິນທີ່ໄດ້ຈ່າຍໄປແລ້ວນັ້ນ ຈາກບຸກຄົນທີ່ສາມຊຶ່ງໄດ້ກໍ່ຄວາມເສັຍຫາຍ.

ມາດຕາ 54. ການປະກັນໄພຊີວິດ

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ ກໍມີສິດເຮັດສັນຍາປະກັນໄພຊີວິດສຳລັບຕົນເອງ ຫລື ສຳລັບບຸກຄົນທີ່ສາມ ເມື່ອບຸກຄົນຜູ້ນີ້ ຫາກມີຄວາມຍິນຍອມເປັນລາຍລັກອັກສອນ ພ້ອມທັງບອກເຖິງຈຳນວນສິນປະກັນໄພ.

ຫ້າມເຮັດສັນຍາປະກັນໄພ ກ່ຽວກັບການເສັຍຊີວິດຂອງເດັກທີ່ມີອາຍຸຕ່ຳກ່ວາສິບຫ້າປີ, ຂອງຜູ້ຖືກຫ້າມໃຊ້ສິດ, ຂອງບຸກຄົນ ທີ່ມີອາການເສັຍສະຕິ ຫລື ເປັນບ້າເສັຍຈິດ ຫລື ພວມຮັບການປິ່ນປົວຢູ່ໂຮງໝໍໂລກຈິດ.

ມາດຕາ 55. ເນື້ອໃນຂອງສັນຍາປະກັນໄພ ກ່ຽວກັບຕົວບຸກຄົນ

ໃນສັນຍາປະກັນໄພ ຫລື ໃບປະກັນໄພຊີວິດນອກຈາກເນື້ອໃນທີ່ຈຳເປັນ ສຳລັບເຮັດໃບປະກັນໄພ ທຸກຂະແໜງແລ້ວຕ້ອງໃຫ້ບອກເນື້ອໃນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ຕື່ມອີກ:

1. ຊື່ ແລະ ນາມສະກຸນ, ວັນເດືອນປີເກີດ ຂອງຜູ້ໜຶ່ງ ຫລື ຫຼາຍຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການປະກັນໄພຊີວິດ;

2. ຊື່ ແລະ ນາມສະກຸນ ຂອງຜູ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຖ້າຫາກມີ;

3. ເຫດການ ຫລື ຂໍ້ຄວາມທີ່ໃຫ້ສິດໄດ້ຮັບຈຳນວນສິນປະກັນໄພ;

4.ເງື່ອນໄຂທີ່ພາໃຫ້ສິນປະກັນໄພຫລຸດລົງ ຖ້າຫາກວ່າໄດ້ຕົກລົງກັນໃນສັນຍາປະກັນໄພ.

ມາດຕາ 56. ການຂ້າຕົວຕາຍ ແລະ ການຄາດຕະກຳ

ສັນຍາປະກັນໄພກ່ຽວກັບການເສັຍຊີວິດ ຈະບໍ່ມີຜົນບັງຄັບປະຕິບັດ ຖ້າວ່າຜູ້ໄດ້ຮັບການປະໄພ ຫາກໄດ້ຂ້າຕົວເອງຕາຍ. ແຕ່ຜູ້ປະກັນໄພກໍຍັງຈະຕ້ອງຈ່າຍເງິນ ໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີສິດໄດ້ຮັບຕາມຈຳນວນເທົ່າກັນກັບ ທີ່ມີຢູ່ໃນຄັງແຮຕາມຫຼັກສູດຄິດໄລ່.

ຖ້າວ່າໃບປະກັນໄພຫາກໄດ້ກຳນົດວ່າ ຜູ້ປະກັນໄພຈະຈ່າຍສິນປະກັນໄພຈະຈ່າຍສິນປະກັນໄພ ໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ກ່ຽວຫາກຂ້າຕົວເອງຕາຍນັ້ນ ສັນຍາປະກັນໄພຈະມີຜົນບັງຄັບປະຕິບັດໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອເວລາເຮັດໃບປະກັນໄພ ທີ່ເຊັນນຳກັນໄດ້ຜ່ານພົ້ນໄປສອງປີແລ້ວ.

ສັນຍາປະກັນໄພກໍຈະບໍ່ມີຜົນບັງຄັບປະຕິບັດ ໃນເມື່ອຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດຫາກໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ເສັຍຊີວິດໂດຍເຈດຕະນາ.

ໝວດທີ 5

ການປະກັນໄພ ກ່ຽວກັບຄວາມຮັບຜິດຊອບທາງແພ່ງ

ມາດຕາ 57. ຄວາມຮັບຜິດຊອບໂດຍບໍ່ຖືຄວາມຜິດ

ຫຼັກການທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນພາກທີ IV ນີ້ກໍໃຫ້ປະຕິບັດຕໍ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍ ຈາກອຸບປະຕິເຫດໃນການສັນຈອນທາງບົກທີ່ເນື່ອງມາຈາກການນຳໃຊ້ຍານພາຫະນະ ທີ່ແລ່ນດ້ວຍເຄື່ອງຈັກພ້ອມທັງລົດພ່ວງ ຫລື ເຄິ່ງລົດພ່ວງເວັ້ນເສັຍແຕ່ລົດໄຟທີ່ແລ່ນໄປຕາມທາງຂອງມັນ.

ຜູ້ໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍຕ້ອງໄດ້ຮັບການທົດແທນ ຄ່າເສັຍຫາຍຍ້ອນອຸບປະຕິເຫດ ຊຶ່ງຜູ້ກ່ຽວໄດ້ຮັບ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ຍົກເອົາຄວາມຜິດຂອງຜູ້ກ່ຽວມາເປັນຂໍ້ອ້າງ ເພື່ອຫຼີກຈາກການທົດແທນ.

ຜູ້ໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍ ຈະບໍ່ໄດ້ຮັບການທົດແທນຄ່າເສັຍຫາຍ ທີ່ຕົນໄດ້ຮັບຈາກອຸບປະຕິເຫດ ຖ້າວ່າຕົນເອງຫາກເປັນຜູ້ມີເຈດຕະນາເຮັດໃຫ້ອຸບປະຕິເຫດທີ່ພາໃຫ້ມີການເສັຍຫາຍນັ້ນເກີດຂຶ້ນ.

ມາດຕາ 58. ການທົດແທນການເສັຍຫາຍ

ຜູ້ປະກັນໄພຊຶ່ງຄໍ້າປະກັນ ຍານພາຫະນະທາງບົກທີ່ແລ່ນດ້ວຍເຄື່ອງຈັກ ຕ້ອງທຳການສະເໜີມອບສິດທົດແທນປະກັນໄພ ໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍພາຍໃນກຳນົດຫົກເດືອນຢ່າງຊ້າ ນັບແຕ່ມື້ໄດ້ເກີດອຸບປະຕິເຫດເປັນຕົ້ນໄປ.

ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍ ຫາກໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ຫລື ໄດ້ເສັຍຊີວິດ ສິນທົດແທນປະກັນໄພນັ້ນ ຕ້ອງມອບກ່ອນສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງທີ່ຈຳເປັນໃຫ້ຜົວ ຫລື ເມັຍ, ຖ້າວ່າພວກດັ່ງກ່າວຫາກໄດ້ເສັຍຊີວິດ ແລ້ວ ກໍໃຫ້ມອບໃຫ້ຜູ້ທີ່ມີສິດສືບທອດມູນມໍຣະດົກຕາມກົດໝາຍ ພາຍໃນກຳນົດຢ່າງຊ້າບໍ່ໃຫ້ເກີນສາມສິບວັນ.

ຈຳນວນສິນທົດແທນປະກັນໄພ ທີ່ຈະມອບໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍອາດຈະກຳນົດແບບກະຕວງເອົາກໍໄດ້ ຖ້າຫາກວ່າໃນກຳນົດສາມເດືອນ ນັບແຕ່ມື້ໄດ້ເກີດອຸບປະຕິເຫດຂຶ້ນນັ້ນ ຜູ້ປະກັນໄພ ຫາກຍັງບໍ່ທັນສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າສະພາບ ຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບເຄາະຮ້າຍນັ້ນໄດ້ກັບຄືນສູ່ຄວາມເປັນປົກກະຕິແລ້ວ ຫລື ຍັງ.

ມາດຕາ 59. ການປະກັນໄພຍານພາຫະນະ

ບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນ ທີ່ນຳໃຊ້ຍານພາຫະນະທາງບົກທີ່ແລ່ນດ້ວຍເຄື່ອງຈັກພ້ອມດ້ວຍລົດພ່ວງ ຫລື ເຄິ່ງລົດພ່ວງເຂົ້າໃນການສັນຈອນ ຕ້ອງທຳການຄຸ້ມກັນ ຍານພາຫະນະຂອງຕົນດ້ວຍການປະກັນໄພ.

ຂອບເຂດຂອງການຄໍ້າປະກັນ, ວິທີການປະກອບ ແລະ ຄຸນຄ່ານຳໃຊ້ເອກະສານຢັ້ງຢືນ ສຳລັບການຕິດຕາມກວດກາການປະກັນໄພ ຍານພາຫະນະນັ້ນ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນດຳລັດຂອງສະພາລັດຖະມົນຕີ.

ມາດຕາ 60. ການເສັຍສິດຍ້ອນການມຶນເມົາ

ໃນກໍລະນີທີ່ເກີດມີອຸບປະຕິເຫດຊຶ່ງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພນັ້ນ ໄດ້ຂັບຂີ່ຍານພາຫະນະຢູ່ໃນສະພາບເມົາເຫຼົ້າ ຫລື ຢາເສບຕິດ ຈົນບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມຍານພາຫະນະໄດ້ ກໍໃຫ້ຖືວ່າຂໍ້ຄວາມຂອງສັນຍາທີ່ໄດ້ກຳນົດ ກ່ຽວກັບການຄໍ້າປະກັນ ຂອງຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພນັ້ນເປັນໂມຄະ ເຖິງວ່າໃນສັນຍາປະກັນໄພນັ້ນຈະບໍ່ໄດ້ກຳນົດການເສັຍສິດ ຍ້ອນການເມົາເຫຼົ້າ ຫລື ຢາເສບຕິດໄວ້ກໍ່ຕາມ.

ມາດຕາ 61. ການອອກ ແລະ ການມອບໃບຢັ້ງຢືນປະກັນໄພ

ບໍລິສັດປະກັນໄພ ຕ້ອງອອກໃບຢັ້ງຢືນປະກັນໄພ ໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບການປະກັນໄພ ສຳລັບຍານພາຫະນະແຕ່ລະຄັນ ໂດຍບໍ່ຄິດມູນຄ່າ.

ການເອີ້ນການປະກັນໄພ ແລະ ການມອບໃບຢັ້ງຢືນປະກັນໄພ ຈະເຮັດຂຶ້ນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອຜູ້ນຳໃຊ້ຍານພາຫະນະຫາກໄດ້ນຳສະເໜີ ໃບຢັ້ງຢືນກວດກາສະພາບເຕັກນິກ ຂອງຍານພາຫະນະຕໍ່ບໍລິສັດປະກັນໄພແລ້ວ ເທົ່ານັ້ນ ເວັ້ນເສັຍແຕ່ຍານພາຫະນະທີ່ບໍ່ມີລະບຽບການ ໃນການກວດກາສະພາບເຕັກນິກ.

ໃບຢັ້ງຢືນປະກັນໄພ ໃຫ້ໄວ້ຕິດຕົວຜູ້ຂັບຂີ່ ຫລື ຕິດໄວ້ກັບຍານພາຫະນະ ຢູ່ບ່ອນທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້ງ່າຍ.

ພາກທີ V
ມາດຕາການຕໍ່ຜູ້ກະທຳຜິດ

ມາດຕາ 62. ການດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ທຳການສະເໜີຕໍ່ມວນຊົນ ໃນຈຸດປະສົງເພື່ອໃຫ້ເອົາປະກັນໄພ ຫລື ໄດ້ເຊັນສັນຍາປະກັນໄພ ໃນນາມ ຂອງບໍລິສັດປະກັນໄພ ຊຶ່ງບໍ່ມີການສ້າງຕັ້ງຕົວຈິງ ຫລື ຊຶ່ງໄດ້ສະເໜີຂໍອະນຸຍາດສ້າງຕັ້ງແລ້ວ ແຕ່ບໍ່ທັນອະນຸຍາດ ໃຫ້ດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພເປັນທາງການ ກໍຈະຖືກປັບໃໝແຕ່ 500.000 ກີບ ຫາ 1.000.000 ກີບ.

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ທຳການສະເໜີຕໍ່ມວນຊົນ ໃນຈຸດປະສົງເພື່ອໃຫ້ເອົາປະກັນໄພ ຫລືໄດ້ເຊັນສັນຍາປະກັນໄພ ໃນຂະແໜງປະກັນໄພທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຖືກມອບໝາຍ ຫລືໄດ້ຮັບມອບໝາຍໂດຍກົງຈາກບໍລິສັດປະກັນໄພ ທີ່ມີສິດດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພຕາມກົດໝາຍ ກໍຈະຖືກປັບໃໝແຕ່ 300.000 ກີບ ຫາ 500.000 ກີບ

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ທຳໜ້າທີ່ ເປັນຄົນກາງປະກັນໄພ ໂດຍແອບອ້າງວ່າຕົນໄດ້ຖືກມອບໝາຍ ຫລື ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໂດຍກົງຈາກບໍລິສັດປະກັນໄພ ທີ່ມີສິດດຳເນີນທຸລະກິດປະກັນໄພຕາມກົດໝາຍ ກໍຈະຖືກປັບໃໝແຕ່ 50.000 ກີບ ຫາ 100.000 ກີບ.

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ມອບໝາຍວຽກງານປະກັນໄພ ທີ່ໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ ໃຫ້ຜູ້ອື່ນປະຕິບັດ ໂດຍຮູ້ດີວ່າຕົນບໍ່ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ແລ້ວ ກໍຈະຖືກປັບໃໝແຕ່ 500.000 ກີບ ຫາ 1.000.000 ກີບ.

ໃນກໍລະນີ ທີ່ການກະທຳ ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວມາຂ້າງເທິງນີ້ຫາກມີອົງປະກອບການກະທຳຜິດ ກໍຈະຖືກລົງໂທດຕາມກົດໝາຍອາຍາ.

ມາດຕາ 63. ການລະເມີດລະບຽບກ່ຽວກັບມາດຕະຖານ ແລະ ການຈຳກັດຜົນປະໂຫຍດ

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ລະເມີດລະບຽບການຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ໃນມາດຕາ 14 ແລະ 15 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ກໍຈະຖືກປັບໃໝແຕ່ 500.000 ກີບ ຫາ 1.000.000 ກີບ.

ມາດຕາ 64. ການສະເໜີ ແລະ ການເຜີຍແຜ່ເອກະສານເທັດ

ພະນັກງານ ຂອງບໍລິສັດປະກັນໄພຜູ້ໃດ ຫລື ຄົນກາງປະກັນໄພຜູ້ໃດ ຫາກໄດ້ນຳສະເໜີເອກະສານ ທີ່ມີເນື້ອໃນເທັດໄປສະເໜີຕໍ່ ກະຊວງເສດຖະກິດແຜນການ ແລະ ການເງິນ ຫລື ອົງການອື່ນໆ ຂອງລັດ ທີ່ມີໜ້າທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຫລື ໄດ້ແຈ້ງ ແລະ ເຜີຍແຜ່ເອກະສານເທັດດັ່ງກ່າວຕໍ່ມວນຊົນ ກໍຈະຖືກປັບໃໝແຕ່ 100.000 ກີບ ຫາ 500.000 ກີບ.

ມາດຕາ 65. ການທີ່ບໍ່ສະໜອງເອກະສານ

ບໍລິສັດປະກັນໄພໃດ ຫາກບໍ່ສະໜອງເອກະສານ ຫລື ແບບພິມເຜີຍແຜ່ຕາມທີ່ໄດ້ບົ່ງໄວ້ ໃນກົດໝາຍສະບັບນີ້ ກໍຈະຖືກປັບໃໝແຕ່ 50.000 ກີບ ຫາ 100.000 ກີບ.

ມາດຕາ 66. ການລະເມີດກົດລະບຽບຂອງບໍລິສັດ ແລະ ລະບອບການເງິນ

ທຸກການລະເມີດກົດລະບຽບຂອງບໍລິສັດ ແລະ ລະບຽບການກ່ຽວກັບຄັງແຮດ້ານວິຊາການ, ການຝາກໝູນຊັບສິນ ແລະ ຄວາມສາມາດໃນການໃຊ້ໜີ້ສິນກໍຈະຖືກປັບໃໝແຕ່ 500.000 ກີບ ຫາ 2.000.000 ກີບ. ໃນກໍລະນີ ທີ່ບໍ່ເຂັດຫຼາບຈະຖືກພິຈາລະນາຖອນສິດດຳເນີນທຸລະກິດ.

ມາດຕາ 67. ການລະເມີດກົດລະບຽບການເປັນຄົນກາງປະກັນໄພ

ບຸກຄົນຜູ້ໃດຫາກໄດ້ລະເມີດລະບຽບການ ທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ໃນມາດຕາ 25,26,27 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ກໍຈະຖືກປັບໃໝແຕ່ 20.000 ກີບ ຫາ 100.000 ກີບ.

ມາດຕາ 68. ການລະເມີດລະບຽບການປະກັນໄພກ່ຽວກັບຍານພາຫະນະ

ບຸກຄົນ ຫລື ນິຕິບຸກຄົນ ຜູ້ໃດຫາກໄດ້ລະເມີດລະບຽບການຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ ໃນມາດຕາ 59 ຂອງກົດໝາຍສະບັບນີ້ ກໍຈະຖືກປັບໃໝແຕ່ 30.000 ກີບ.

ພາກທີ VI
ບົດບັນຍັດສຸດທ້າຍ

ມາດຕາ 69. ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ສະພາລັດຖະມົນຕີແຫ່ງ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ຈະອອກຂໍ້ກຳນົດປະຕິບັດກົດໝາຍສະບັບນີ້.

ກົດໝາຍສະບັບນີ້ໄດ້ລົງຄະແນນສຽງຮັບຮອງເອົາຢ່າງເປັນເອກະສັນໃນກອງປະຊຸມສະໄໝສາມັນຄົບຄະນະ ເທື່ອທີ່ 5 ຂອງສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດ ຊຸດທີ່ II ໃນວັນທີ 29 ພະຈິກ 1990 ເວລາ 5 ໂມງ 40 ນາທີ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 18 ທັນວາ 1990